

РЕШЕНИЕ

№ 7802

гр. София, 11.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 2 състав,
в публично заседание на 14.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Ковачева и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **9983** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс. Делото е образувано по жалба на Н. А. Ф., гражданин на К., [дата на раждане] в К., [населено място], ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу РЕШЕНИЕ № УП-87 от 27.09.2013г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (Д.) при МС, с което на осн. чл. 70, ал. 1, т. 1, вр. чл.13, ал.1, т.2 и т.3 ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на обжалваното решение поради нарушение на материалния закон, конкретно на чл.8 и чл.9 ЗУБ. Жалбоподателят поддържа, че в оспорения акт в нарушение на чл.35 и чл.36 АПК не са изяснени всички факти по неговия случай и не е обсъдена актуалната обстановка в страната му на произход и положението на човешките права в К.. Поддържа, че изпитва основателен страх от преследване, поради което са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл.8 ЗУБ и хуманитарен статут по чл.9, ал.1 ЗУБ. Поддържа незаконосъобразност на оспорения административен акт поради неизлагане на мотиви във връзка със забраната за връщане в страната му на произход (non refoulement), където са застрашени неговата свобода и живот. Жалбоподателят претендира съдът да постанови съдебно решение, с което да отмени Решение № УП-87 от 27.09.2013г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците при МС.

Ответникът интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците не взема

становище по жалбата.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на жалбата.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че Н. А. Ф. е гражданин на К., [дата на раждане] в К., [населено място], по вероизповедание – християнин - католик, неженен.

Чужденецът е подал молба за закрила рег.№ 1454/10.12.2012г., в която най-общо посочва, че търси „закрила“. Молбата за закрила е регистрирана на 26.03.2013г., когато е попълнен регистрационен лист №УП 6031 от 26.03.2013г. и жалбоподателят е попълнил декларация по чл.30, ал.3 ЗУБ.

При първоначалното интервю, проведено с него на 02.04.2013г., жалбоподателят е заявил, че е напуснал [населено място] на 18.12.1998г., отишъл в [населено място], където останал до 2000 г. През м.януари напуснал К.- Б. и отишъл в К. – К., защото бягал от войната. В [населено място] останал 12 години. В К.- Б. бил шофьор на министъра на финансите М. Н. Н. и затова в К. – К. бил заплашван два пъти – през 2005г. и през 2007г. Напуснал К. К. през м.септември 2012г. легално с паспорт, самолетен билет и виза, издадени от К. Б.. В Б. влязъл нелегално на 22 – 23 октомври 2012г. Посочва, че търсел страна, в която има демокрация и в която се живее по-добре.

С решение на решаващ орган на Д. №4147 от 23.07.2013г. на основание чл.67в, ал.1 ЗУБ, вр. Чл.13 от Регламент (ЕО) № 343/2003 на Съвета е образувано производство за предоставяне на статут на чужденеца в страната ни.

С чужденеца е проведено интервю на 27.09.2012г., в което посочва, че причината да напусне К. е войната, която започнала пред 1998г. и се водела между С. и Ю.. Преди да започне войната бил шофьор на министъра на финансите на К. Б., който избягал заради войната и затова жалбоподателят се чувствал застрашен и заплашен. През м.януари 1999г. идвали военни, за да го питат, къде е избягал неговия шеф. Чужденецът се уплашил и до края на 2000г. живеел в околностите на [населено място]. В края на 2000г. преминал границата нелегално и отишъл в [населено място]. В началото на 2001г. полицията в К. му направила проверка, за да разбере, къде е отишъл неговия шеф министър М.. Не се занимавал с политика, не е бил член на политическа партия, не е бил изтезаван и арестуван.

Постановено е оспореното решение № УП-87 от 27.09.2013г. на интервюиращ орган при Държавната агенция за бежанците (Д.) при МС, с което на осн. чл. 70, ал. 1, т. 1, вр. чл.13, ал.1, т.2 и т.3 ЗУБ е отхвърлена молбата на жалбоподателя за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Административният орган е приел, че по отношение на чужденеца не са налице условията за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, тъй като е намерил множество противоречия с изложената бежанска история по време на двете интервюта на 02.04.2013г. и на 27.09.2013г., поради което същата е нелогична, противоречива и недостоверна, измислена единствено с цел получаване на закрила. Отделно административният орган е изложил допълнителни мотиви, че чужденецът не посочва никакви причини за основателен страх от преследване и лични подробности за изясняване на случая, като спрямо него не са предприети конкретни действия на преследване и други посегателства по смисъла на ЗУБ. Прието е в решението, че в К. няма

въоръжен конфликт, поради което нямало основание за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1-3 ЗУБ.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореното решение е съобщено на жалбоподателя на 03.10.2013 г. Жалбата срещу него е подадена на 09.10.2013г. - в преклузивния 7-дневен срок по чл.84, ал.2 ЗУБ, от легитимирано лице по смисъла на чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване съобразно чл. 145, ал.1, т.1 АПК индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Оспореното решение е издадено от интервюиращ орган, определен съобразно чл.5, ал.1, т.4 от Устройственият правилник на Д. при МС от председателя на Агенцията видно от заповед № 100/07.03.2012 г., с която А. Л. В. е определен за интервюиращ орган, който проверява ускорено производство. Т.е. решението е издадено от компетентен орган. Същото е мотивирано съобразно чл.59, ал.2 АПК.

Ускореното производство е образувано на основание чл.68, ал.1, т.1 ЗУБ - след влизане в сила на решението, с което се образува производството за предоставяне на статут в Република Б.. В случая това е решение №4147 от 23.07.2013г., което е съобщено на жалбоподателя на 19.09.2013г. Съгласно чл.84, ал.1 ЗУБ решението по Глава VI, Раздел IА могат да се обжалват в 7 дневен срок. В случая решение №4147 от 23.07.2013г. е влязло в сила на 27.09.2013г. Ето защо следва да се приеме, че при издаването на оспореното решение не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са накърнили правото на защита на чужденеца, или, ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

Разпоредбите на чл.8 и чл.9 ЗУБ дават легална дефиниция на основанията за предоставяне на статут на бежанец: когато чужденецът 1.основателно се страхува от 2. преследване поради 3. своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Преследване е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация. Съгласно чл.9, ал.1 ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като:

1.смъртно наказание или екзекуция;

2.изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание;

3.тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Съдът приема, че административният орган е изследвал в цялост наличието на предпоставките по чл.8 и чл.9 ЗУБ за предоставяне на бежански и хуманитарен статут, включително въз основа на актуална справка относно обстановката в К. вх.№ 01-4045/04.06.2013г. на Дирекция „Международна дейност и Европейски бежански фонд”, което съдът намира за правилно и законосъобразно, с оглед гарантиране правото на защита на чужденеца при изследване и преценка на личната му бежанска история и актуалната обстановка в страната му на произход. Установява се от справката, че военният конфликт в К. от м.декември 1998г. довежда до значителни щети за икономиката на един от най-големите производители на петрол в района на субсахарска А., но към датата на изготвяне на справката не е открита информация за международен конфликт в К. и в частност в столицата Б.. С молба от 11.11.2013г. ответникът представя актуална справка вх.№01-10011/07.11.2013г. относно Демократична република К. с данни, че обстановката в страната не се е променила съобразно справка вх.№ 01-4045/04.06.2013г.

В изложената от чужденеца в хода на две поредни интервюта на 02.04.2013г. и на 27.09.2013г. бежанска история се забелязват значителни разминавания: 1.В интервюто от 02.04.2013г. жалбоподателят не споменава, че през 1999г. е бил заплашван от военни в [населено място], докато на следващото интервю посочва, че три пъти идвали да го търсят военни в [населено място], което го принудило да избяга в гората; 2.В интервюто от 02.04.2013г. жалбоподателят посочва, че е бил шофьор на министъра на финансите, а на следващото – на министъра на отбраната; 3. В интервюто от 02.04.2013г. жалбоподателят посочва, че в К. К. е бил заплашван на два пъти през 2005г. и през 2007г. под давление на полицията на К. Б., докато във второто интервю посочва, че в началото на 2001г. е бил обект на полицейска проверка, която искала информация, къде е заминал министър М..

В съдебно заседание на 14.11.2013г. чужденецът посочва, че е търсен от полицията в К. К. два пъти – през 1999г. – 2000г. Касае се за сериозни разминавания, както в периодите, така и в конкретно заявените факти, които сериозно разколебават достоверността на бежанската история. От друга страна, изложените от чужденеца обстоятелства, че не се занимавал с политика, не е бил член на политическа партия, не е бил изтезаван и арестуван, напротив – през м.септември 2012г. легално е напуснал страната с паспорт, самолетен билет и виза, издадени от К. Б., са указание, че спрямо жалбоподателя не е било осъществено преследване по изброените в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ причини. От проведените интервюта става ясно, че той не е имал проблеми с официалните власти, твърди, че не е бил член на политическа партия или организация. Изнесената от чужденеца „бежанска история” е твърде обща, страда от липса на конкретика по отношение на посочените в чл.8 ЗУБ причини. Тези обстоятелства правилно са квалифицирани като основание по чл.13, ал.1, т.2 и т.3 ЗУБ да се откаже статут - чужденецът не посочва никакви причини за основателен страх от преследване и твърдените от него факти не съдържат подробно описание на обстоятелствата или лични подробности за изясняване на случая. Ето защо административният орган основателно е отказал да му предостави статут на бежанец.

В случая не са налице и твърдените в жалбата предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, т. 1-2 от ЗУБ. В интервютата и в подадената жалба,

жалбоподателят не прави твърдения, че е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отношение в страната си на произход. Не се установиха данни, че при евентуално завръщане на чужденеца в страната си на произход същият ще бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

Административният орган е обсъдил наличието на основание за приложение на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ съобразно тълкуването, дадено в решение на С. от 17.02.2009 г. по дело С-465/07 М. Е., N. Е. срещу S. van J. на член 15, буква „в” от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година. В същото решение е прието, че :

- съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи;

- съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Съдът приема, че ситуацията в страната на произход на чужденеца К. не може да се определи като немеждународен въоръжен конфликт, тъй като не се характеризира с елементи, включени в определението, дадено в Допълнителния протокол към Женевските конвенции от 12 август 1949 г. относно защитата на жертвите на въоръжени конфликти с немеждународен характер, според което немеждународен вътрешен конфликт е налице, когато съществува "продължително въоръжено насилие между държавната власт и организирани въоръжени групи или между такива групи на територията на държавата". При прилагането на посочените критерии не се установяват обстоятелства, които да дават основание за предоставяне на субсидиарна международна закрила на жалбоподателя. Общите констатации за продължаващи нарушения на правата на човека в К. не достигат до такава висока степен на безогледно насилие, че да изключат необходимостта от изследване на личния елемент в бежанската история на чужденеца, респ. наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ. В случая липсват индивидуално обусловени факти, които да формират убеждение, че поради етнически, религиозни или други причини безопасността на лицето, кандидатстващо за хуманитарна закрила, е застрашена във висока степен и съществува реален риск от преследване или от тежки посегателства върху живота и личността му. Сама по себе си, ситуацията в К. не може да служи като причина за предоставяне на субсидиарна закрила, ако историята на чужденеца не съдържа такива данни, въз основа на които да се направи заключение, че при завръщането му би бил подложен на сериозен риск от преследване или на тежки посегателства върху живота или личността му. Обстановката на страната на произход на чужденеца не разкрива висока степен на нарушаване на човешките права, поради което оспореното решение не е

незаконосъобразно поради нарушаване на принципа non refoulement – забрана за връщане по смисъла на чл.4, ал.3 ЗУБ и чл.33, ал.1 от Ж. конвенция от 1951г.

Изтъкнатите от чужденеца, включително пред съда в съдебно заседание на 14.11.2013г., причини относно получаването на документи и намирането на уреден и спокоен живот, не попадат сред основанията по чл.8 и чл.9 ЗУБ, включително по чл.9, ал.8 ЗУБ - други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на ВКБООН.

По изложените съображения, като е отказал предоставяне на статут на бежанец по чл.8, ал.1 ЗУБ и хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ и е обсъдил по чл. 35 АПК релевантните за това факти, административният орган е постановил законосъобразно решение и не е нарушил материалния закон. Предвид изложеното, СЪДЪТ приема, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на материалните и процесуалните правила по издаването му, поради което подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С., I ОТДЕЛЕНИЕ, 2-ри състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **Д. У. В., гражданин на И.**, [дата на раждане] в [населено място], И., ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу **РЕШЕНИЕ** № 702 от 16.10.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците (Д.) при МС, с което на осн. чл. 75, ал. 1, т. 2 , вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4, вр. чл. 9 от ЗУБ е отхвърлена молбата му за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване съгласно чл.85, ал.4 ЗУБ.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: